

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3 dje årg.

Den 4 Maj 1902

N:o 31

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Andrs Richard Åkerman* (med 1 porträtt), *Konung Oscar i Biarritz* (med 1 illustr.) *Drottning Wilhelmina* (med 1 illustr.) *Prins Carl på inspektionsresa* (med 1 illustr.) *Thyra Schönrät* (med 1 porträtt) *Rose Relda* (med 1 porträtt) *Marta Sandal* (med 1 porträtt) *Sherlock Holmes* (med 1 illustration) *Min förlorade gudinna*. Novell af Gilbert Dayle. Öfversättning för HVAR 8 DAG. *»Eiighet»* (med 2 illustr.) *I ballong* (med 1 illustr.) *Stolt hertig us af Baden regeringsjubileum* (med 4 illustrationer). *Veckans porträttgalleri* med 24 porträtt). *Hurtig ungdom* (med 4 illustrationer).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG, GÖTEBORG. 1902.

Foto. Roester, Sthlm. Generaldirektör ANDERS RICHARD ÅKERMAN.

ANDERS RICHARD ÅKERMAN.

Sextiofem år fyllde den 10 sistlidne april generaldirektören och chefen för kommerskollegium, Anders Richard Åkerman, en af vårt lands mest framstående män på det metallurgiska området och tillika en mycket skicklig organisatör.

Vid 1891 års slut blef det då varande professorn i metallurgi och hyttekonst vid Tekniska högskolan, redaktören af »Järnkontorets annaler» och ledamoten af Järnkontorets styrelse, hr Åkerman, förunnadt att träda i spetsen för det nybildade kommerskollegium. Som bekant, hade det varit fråga om att indraga det gamla ämbetsverket, men erhöill det i stället ny organisation.

Kommerskollegium räknar sin tillvaro från 1637, och »skulle hafva försorg om in- och utrikeshandels flor och förköffran, med hvad där af dependerade». Dessförinnan voro under Gustaf II Adolf handelsärendena och bergverken ställda under kammarkollegium, tills 1630 ett särskildt generalbergsamt inrättades för uppsikt öfver kronans bergverk.

Kommerskollegium erhöill sin första instruktion 1651, men blef åter af Carl XI förenadt med kammarkollegium, under det generalbergsamtet, från 1649 kalladt bergskollegium, utgjorde ett särskildt ämbetsverk. 1711 blef emellertid kommerskollegium återställt och jämnställt med öfriga kollegier. Bergskollegium upplöstes 1857, och alla de mål, uppdrag och åligganden, som då tillhörde detta kollegium, öfverflyttades på kommerskollegium, som samma år jämväl erhöill inseeendet öfver karantänsanstalterna på rikets östra kust.

Kommerskollegii allmänna åliggande är nu att med uppmärksamhet följa tillståndet med rikets handel och sjöfart samt bergshandteringen och andra industriella näringar inom landet och att efter omständigheterna vidtaga eller hos k. m:t föreslå de åtgärder, som kollegium anser lämpliga för sådana näringar, och bör kollegium härför äfven inhämta kännedom om handelen och sjöfartens samt bergshandterings och andra industriella näringars tillstånd och utveckling i andra länder samt om de anordningar, som där vidtagas för deras befrämjande, m. m. Kollegium skall årligen till k. m:t afgifva berättelse om rikets handel och sjöfart, bergshandtering samt fabriker och manufakturver för föregående år.

Kommerskollegium har följande sammansättning:

Byrån för ärenden angående utrikes handelen och sjöfarten. Hit höra handels- och sjöfartsförhållanden med främmande makter, ärenden som afse utrikes handelen och sjöfarten samt därmed förenade allmänna afgifter, svenska fartygs haverier och förolyckande, pass- och nationalitetshandlingar, signal-system för fartyg, sjömans kvarlåtenskap å utrikes ort, pänningeförsändelser medels sjömansinvisningar, epidemiska sjukdomar samt smittosamma husdjursjukdomar, konsulatväsendet, föreskrifter angående utvandrare, m. m.

Byrån för ärenden angående inrikes handelen och sjöfarten omfattar inrättandet af städer och köpingar med vissa deras förmåner och skyldigheter såsom stapelrätt, nederlags- och transitorätt, tolag m. m., hamnområden, marknader, taxor å hamn-, kanal- m. fl. afgifter jämte reglementen härför, hafsfiskerierna vid rikets västra kust, skeppsmättningsförfattningar, svenska fartygs registrering, sjömanshusen och ordning för sjöfolks på- och afmönstring samt sjömansrollor, utfärdandet af befälhafvare- och styrmansbref, m. m.

Byrån för ärenden angående bergshandteringen och andra industriella näringar har att taga befattning med bergshandteringen, bergsstaten, lägre bergsskolor, fabriker, sågverk, kvarnar, handverkerier och andra handteringar, yrkesinspektioner, reseunderstöd åt arbetare, allmänna utställningar inom och utom riket, lån ur manufakturförslagslånefonden m. m., äfvensom grufkartekontoret, hvilket har värden om f. d. bergskollegii kartsamling.

Den statistiska afdelningen har att utarbete kollegii särskilda berättelser och handlägga statistiska ärenden. Berättelserna äro om bergshandteringen — Bidrag till Sveriges officiella statistik litt. C. — fabriker och manufakturver — litt. D. — inrikes handel och sjöfart — litt. E. — och utrikes handel och sjöfart — litt. F.

Anders Richard Åkerman, som föddes den 10 april 1837 i Stockholm, är son till dåvarande professorn i kemisk teknologi vid Teknologiska institutet i Stockholm, sedermera öfverdirektören för mynt- och kontrollverken Joakim Åkerman. Å. blef 1855 student i Uppsala, aflade 1860 bergsexamen och ingick som askultant i kommerskollegii afdelning för bergsärenden. Sedan han 1861—62 genomgått Falu bergsskola, antogs han 1863 som elev och förordnades 1864 till stipendiat på Järnkontorets metallurgiska stat. 1868 blef han redaktör för »Järnkontorets annaler» — som hans fader redigerat åren 1846—52 — och utnämndes 1869 till adjunkt i metallurgi och hyttkonst vid den då med Teknologiska institutet sammanslagna bergsskolan. Han tillträdde 1883 platsen som professor i samma ämnen vid Tekniska högskolan och blef 1890 styrelseledamot i Järnkontoret.

Det blefve för långt att här uppräknat alla de utländska resor, som Å. företagit i gamla och nya världen för studier af järnhandteringen. Likaledes kunna vi här endast i korthet erinra om, att Å. varit ledamot af många kommittéer för Sveriges deltagande i olika utländska expositioner — vid 1900 års världsutställning i Paris var han ordförande i den svenska kommittén och han har vid dessa utställningar äfven kallats till juryman för de metallurgiska afdelningarne.

Under sin lärareperiod sökte Å. framför allt lägga en vetenskaplig bas för hyttkonsten, i hvilket syfte han planlade och ledde en mängd undersökningar. Antalet af honom utgifna afhandlingar är äfven betydande, och de flesta af dem ha öfversatts på olika främmande språk, däribland äfven ryska. Å. har för sina utmärkte metallurgiska arbeten också rönt mycket erkännande från utlandet. Han blef sålunda redan 1875 hedersledamot af »The iron and steel institute of Great Britain», hvars Bessemer-guldmedalj han mottog år 1885. Å. är för öfrigt hedersledamot af flera andra utländska sällskap och akademier, ledamot af svenska vetenskapsakademien och landbruksakademien, promoverades 1893 vid Uppsala universitet till fil. hedersdoktor, o. s. v.

Generaldirektör Åkerman innehar sedan 1892 en plats i Första kammaren som ledamot för Värmlands län. Hans tid är, som man kan förstå, strängt upptagen, men han är sedan ungdomen van vid strängt arbete. Dugligheten tillhör den Åkermanska familjen öfver hufvud taget. En medlem där af är, som bekant, svensk-norsk minister i Paris, en annan är skulptören Verner Åkerman.

KONUNG OSCAR I BIARRITZ.

Efter fotografi tagen för HVAR 8 DAG.

KONUNG OSCAR TAGER SIN MORGONPROMENAD Å PLAGEN. I konungens sällskap befinna sig: t. h. om H. M:t franska regeringens kommissarie, monsieur Paoli och öfverstelöjtnant Ljungstedt; t. v. doktor Flensburg och hofmarskalken Rustad. Vi återgifva för dagen denna bild och skola återkomma med en illustrerad skildring från Biarritz, insänd af vår pariserkorrespondent, för tillfället på platsen.

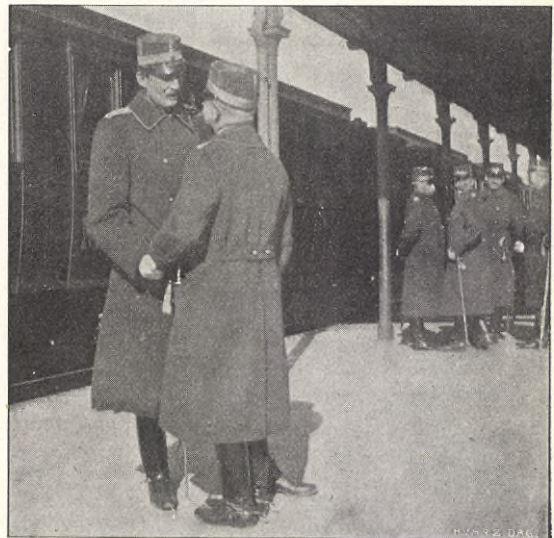
DROTTNING WILHELMINA OCH HENNES MODER.

Efter fotografi.

Den af hela holländska nationen nära nog af-gudade unga drottningen, »Vår Wilhelmina», ligger sedan någon tid insjuknad i tyfus. Sjukdomen har en ytterst farlig karaktär och folket emotser utgången däraf med största oro. I händelse att sjukdomen blir långvarig, kommer sannolikt drottningen-modern att öfvertaga regentskapet.

PRINS CARL PÅ INSPEKTIONS- RESA.

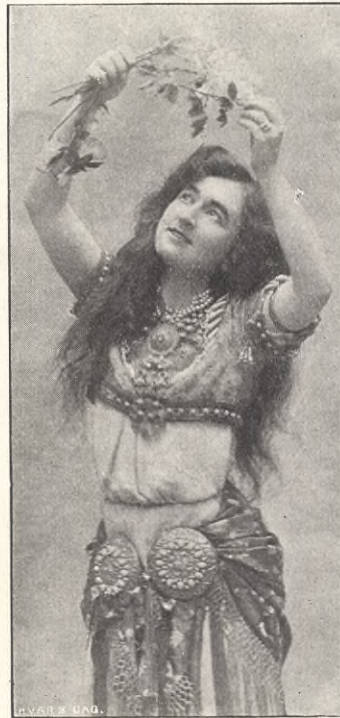
EN ÖGONBLICKSBILD, tagen af Maimb järnvägsstation vid afresan till Ystad.

THYRA SCHUBERT.

Fröken Schubert är en ung svenska, född i Söderköping, som, efter att hafva genomgått Musikaliska Akademien i Stockholm, utomlands utbildat sig till operasångerska. — Hon har uppträdt i framstående sångpartier å operorna i Lübeck och Reval, och har å båda platserna skördat stort bifall af publik och kritik.

ROSE RELDA.

ROSE RELDA SOM LAKMÉ.

MARTA SANDAL.

Et par unga sångerskor, norskan fröken Marta Sandal och amerikanskan fröken Rose Relda, den senare anställd vid Opéra Comique i Paris, har på ett par konserter i Stockholm gjort mycken lycka. Fröken Sandal är romanssångerska och i besittning af ett sällspordt känsligt temperament, så att hon kan gifva uttryck åt mycket skiftande sinnesstämningar. Fröken Relda är koloratursångerska, och de svåraste passager tyckas för henne vara blott en lek. Båda artisterna äro framstående, hvar och en i sitt slag.

SHERLOCK [HOLMES.]

Sherlock Holmes är ju genom den engelska författaren Conan Doyle's detektivhistorier en öfver hela världen känd person. Privatdetektiven Holmes besitter äfven ett skarpsinne och en kallblodighet, som är rent af makalösa — och som troligen aldrig fallit på någon verklig detektivs lott.

Sherlock Holmes gjorde för en tid sedan sitt inträde å teatern, i det att några af hans äfventyr dramatiserats. Från England har denna pjäs öfver Köpenhamn kommit till Stockholm. Den spelades först på teatern i Folkets hus, sedan på Folkteatern och har nu sist gifvits å Svenska teatern, der hr Nyblom varit en utmärkt privatdetektiv och hr Hagman en förträfflig boprofessor.

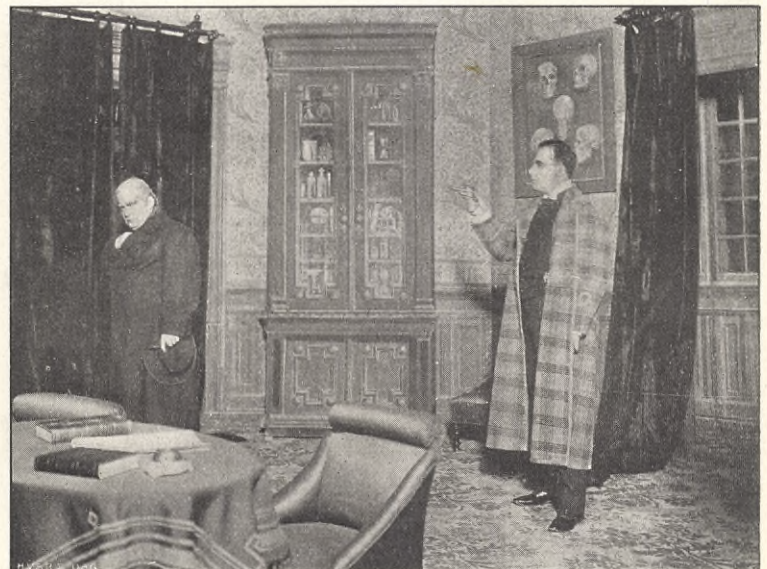

Foto. C. Olsson, Sklm.

»PROFESSORN»
Hagman.

»SHERLOCK HOLMES»
Knut Nyblom.

MIN FÖRLORADE GUDINNA.

Novell af GILBERT DAYLE. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

Allt syntes mig behagligt — en härlig våreftermiddag. Parken till sin fördel, och så hade jag sammanträffat med mrs Ventry, en af mina äldsta och mest intelligenta vänner.

Hon hade en välansad fransk pudel med sig, och båda voro prydda med utsökt smak. Vi ströfvade lugnt framåt alla tre.

»Joco och jag promenera hvarje eftermiddag för vår hälsas skull» — förklarade hon. »Min victoria kommer om några minuter för att hämta oss, så att ni måste skynda er och tala om hvad ni allt haft för er på senare tid. Ni har ju varit borta en evighet. Tala nu om allt.»

»Min nådiga, jag har jagat lejon i vildmarkerna, jag har skjutit vildsvin i Marokko, jag har — —»

»Oh, den vanliga slaktexpeditionen!» afbröt hon. »Den intresserar mig alldeles ej». Hon vände sitt huvud och gaf mig en kritisk blick. »Vet ni, flugo, att det är nästan vidunderligt! Här står ni, en intelligent man om trettio två år, mer än tillräckligt förmögen, och har icke ens en liten kärlekshistoria att anförtro mig!»

»Det skall jag be att få godtgöra nu», sade jag allvarligt. Ett litet utrop af glad öfverraskning undslapp henne och jag skrattade.

»Låt höra!»

»Ja, det passerade under vägen hem. Jag stannade några dagar i Monte Carlo. Ni känner till La Turbie, det lilla stället på bergslutningen. Nåväl, jag höll som bäst på med att knoga vägen upp till utsiktspunkten, när, kommen halfvägs, en vagn körde förbi mig. Inuti suttu två nne damer, antagligen mor och dotter.

»Och den yngre?» frågade mrs Ventry ifrigt.

»Var strålande skön! De voro snart utom synhåll, men när jag nådde fram till värds huset, stod vagnen tom utanför. Jag gick ett steg omkring och fick syn på damerna igen. Den unga flickan höll på att klättra upp för berget för att få bättre utsikt. Ack, att ni hade sett henne!» Jag stannade ett ögonblick i min berättelse för att njuta af minnet.

»Ja, ja!» utropade mrs Ventry otåligt. »Hon var hänförande, en vacker tafla — men fortsätt. Det var väl mer att säga.»

»Visst var det mer», sade jag. »Under sina hastiga rörelser slant hennes fötter. Jag skyndade till hjälp och det visade sig vara en ganska allvarsam vrickning. Som hon icke kunde gå, förde jag henne till värds huset, eskorterad af mamman. Där svimmade hon till följe plågorna. Återigen fick jag vara till hjälp, och när hon hämtat sig så — ja, ni vet ju, Adele, att jag studerade till läkare aår min excentriske onkels testamente gjorde mig till dagdrifvare.»

»Ni lämnade läkarhjälp?» sade mrs Ventry med ett småleende.

»Ja, det var verkligen en allvarlig vrickning, och sedan jag förklarar mig hemmastadd i konsten, lindade jag hennes vrist samt bar henne slutligen till vagnen.»

Mrs Ventrys småleende växte.

»Så romantiskt! Och ni blef förälskad i henne?»

»Öfver örnen! Om ni blott hört hennes röst, sett hennes — — —»

»Vrist?» inföll mrs Ventry.

»Hennes ögon!» ifyllde jag med en sträng blick.

»Oh, hela varelsen var förtjusande!»

»Och det var början till en förbindelse. Berätta fortsättningen.»

»Det blef ingen fortsättning», sade jag sorgset.

»I hastigheten glömde jag lämna mitt visitkort, och

sedan de väl tackat mig och bedt mig hälsa på, körde de åstad — utan att uppgifva mig någon adress. Kan man tänka sig något så förargligt. Förgäfvos sökte jag under en hel vecka återfinna dem. Jag hade förälskat mig i en gudinna — endast för att förlora henne nästa ögonblick!»

»Stackars Hugo!» sade mrs Ventry deltagande.

Hennes victoria nalkades och hon gick fram mot den. »Åh, nu har jag en tråkig visit att aflägg», sade hon med en suck. Hon steg upp i vagnen och jag placerade pudeln på sätet vid hennes sida. »Och så söker ni henne alltjämt?» frågade hon med ett leende.

»Ja, jag ämnar hålla ut hela säsongen, för att möjligen få träffa henne till slut», förklarade jag bestämdt. »Ni skall förstå, att jag aldrig förr varit så förälskad, och det gör mig energisk.»

»Nåväl, lycka till, mon ami!» sade hon med ett lätt skratt, medan hon åkte bort.

Jag fortsatte min promenad, och hade icke gått många steg, förr än jag upptäckte en lång, vacker, mörkhyad ung man som skyndade emot mig.

»Nå, här är du, Skeff, gamle vän!» utropade han under en ifrig handtryckning. »Jag hörde du var återkommen, sökte dig hemma, och så sade din betjänt att du skulle vara i parken, och här har jag då funnit dig.»

Lord Dennis Gorison var en hygglig ung irländare, löjtnant vid ett regemente som nyligen återkommit från Sydafrika. Han var också en af mina äldsta vänner.

Jag studerade hans ansikte och tyckte mig upptäcka en viss ångslan däri.

»Visserligen vet jag att jag är ofantligt eftersökt och förtjänt af min stora popularitet o. s. v., sade jag blygsamt, »men likväl måste jag tillstå att jag känner mig smickrad att vara så eftersökt af dig. Det är verkligen snällt af dig, Dennis, min gosse.»

Han tog mig under armen.

»Oh, Skeff, jag är så illa ute, och du måste hjälpa mig!» utropade han modlöst.

Just hvad jag trodde.

»Nå, hur låter det senaste», sade jag, med en suck.

»Ser du, för två år sedan, innan jag for ut till kriget var jag en yngre man», började han tveksamt.

»Det där låter sannolikt», invände jag eftertänksamt..

»Ack, du vet så väl hvad jag menar, Skeff! Jag var mycket yngre — en ung slyngel.» Han stannade. »Emellertid — för att göra historien kort, blef jag kär i en aktris — men inte af det vanliga slaget, Skeff! Hon var vacker och förfinad, och hade en liten roll i en komedi. Jag var verkligen mycket kär, och om jag icke just då fått resa ut, skulle jag ha gift mig med henne.»

»Ja, jag har då alltid påstått, att till och med krigsdepartementet ibland visar prof på intelligens!»

»Detta räddade mig i tid. Den sortens giftermål är komplett omöjligt för mig. Ni känner ju till finanserna inom vår familj.»

Glömde jag tala om att han var irländare? Godset Southbrook ligger i grefskapet Donegal, därifrån man icke plägar uppbära arrenden.

»Men om nu departementets order räddade dig, hvori ligger faran?» frågade jag.

»Vid min återkomst hade min präktiga mamma snappat upp en rik amerikanska åt mig. Hela familjen har kommit hit öfver för kroningen. Vi ha blifvit förda tillsammans och våra respektive för-

äldrar äro förtjusta. Jag var just redo att fria, när jag så helt plötsligt hotas med följderna af min tidigare förbindelse.»

»Den lilla aktrisen?»

Han nickade sorgset.

»Hon skref till mig vid min återkomst, men jag visste sannerligen inte hvad jag skulle svara — och lät därför bli. — Detta har tydligen förgat henne och hon förklarar sig ännu väcka åtal mot mig för brutet äktenskapslöfte. — Och det finnes ej spår af tvivel om utgången — hon vinner. — Hon har ju hela packor af de mest glödande kärleksbref!»

»Nå, inser du nu min situation, Skeff?» fortsatte han hopplöst. »Om hon gör allvar af saken, så är det slut mellan mig och amerikanskan och då gör gumman det hett om öronen för mig. Jag har funderat och sett på saken från alla sidor och har slutligen kommit därefter, att om någon skall kunna hjälpa mig, är det du!»

»Nej — du är verkligen storartad i din älskvardhet, Dennis», sade jag.

Han grep min arm ifrigt.

»Du är en världserfaren man, Skeff, och — ja, ursäkt uttrycket — du har ordet i din makt. Du måste gå till henne och göra upp saken. Måla upp en tafla för henne som visar hur jag tvingats till ett förhatligt giftermål, säg henne att endast vårt namns ära kunde förmå mig att samtycka. Vädja till hennes bättre jag, gör hvad du vill, endast hon återlämnar mig mitt ord. Du kan göra det, Skeff — och du skall nog vilja hjälpa mig, eller hur?» slutade han bedjande.

Jag öfverlade den högst öfverraskande situationen.

»Om du går till henne i eftermiddag, Skeff, och det gör du nog, skall jag vara tacksam hela mitt lif! Se så, nu är mamma här och hämtar mig. Måtte...» mumlade han helt sakta.

Southbrookekipaget hade närmast sig oss och hennes nåd lutade sig fram.

»Hur står det till, mr Skeffington?» sade hon frånvarande. Min guldsvikt hade just aldrig haft någon inverkan på hennes sätt emot mig.

»Dennis, kom med mig nu, jag kör hem». Och hennes ton tillät ingen invändning.

Dennis, den skälmen, vände sig nu mot mig för ett ögonblick, stack handen i en inre rockficka och drog ut ett tillskrynkadt kuvert, som han smugglade till mig.

»Hennes adress — jag litar på dig», hviskade han. Så upp i vagnen och borta voro de.

Jag slätade ut kuvertet och såg på adressen. Där stod: »Miss Effie Brenan, 5 Westbury Mansions, Hyde Park, W.»

»Jag förmodar att han anser sig äga mitt löfte», sade jag för mig själf. »Jag kan ju godt gå dit. Jag har aldrig varit med om att ordna en dylik affär, men det kunde ju vara intressant försöka. Jag skall verkligen göra det.»

Efter en kvarts timme stod jag framför dörren till N:r 5, Westbury Mansions. En ståtlig betjänt öppnade.

»Tager miss Brenan emot?» frågade jag, under det jag framlämnade mitt kort. »Jag söker i en affärsangelägenhet och om jag kunde få några minuters samtal skulle jag vara tacksam.»

Jag visades in i ett nätt möbleradt litet förmak.

»En ung aktris med småroller i komedier synes vara särdeles väl aflönad», reflekterade jag, medan mina ögon öfverforo den vackra inredningen af rummet.

Dörren öppnades och in trädde en ung dam. Jag reste mig upp, och när jag såg hennes ansikte, tog jag ett steg baklänges i pur förundran. Det var ju endast en tillfällighet, nog så egendomlig förstås, men något tvivel kunde ej vara tal om! Hon var den unga damen från La Turbie, den förlorade gudinnan. Hon hade, äfven hon, igenkännt mig, och kom emot mig med framräckta händer.

»Så har ni då verkligen fått reda på oss till slut», utropade hon. »Ni kan ej tro, hur ledsen min mor var öfver att ha glömt uppgifva vår adress. Det var oförlåtligt.»

Jag kunde endast stirra på henne af förvåning. Hon var ännu vackrare än mitt minne hade målat henne.

»Och hur fann ni oss?» frågade hon i det hon anvisade mig en stol.

Jag hämtade mig, icke utan ansträngning.

»Om jag skall vara fullt uppriktig, måste jag bekänna att det är af en ren slump. Jag hade icke den ringaste aning om att miss Effie Brenan var ni!»

Jag kunde godt hafva tillagt att det för mig var ett hårdt slag. Aldrig hade jag trott att »min gudinna» kunde vara en ung aktris, beredd att instämma en betitlad ungdom för brytande af giftermålsöfste.

Blotta tanken härfpå föreföll mig orimlig.

Jag såg en viss liten förvåning lägga sig öfver hennes panna. Jag tvekade ett ögonblick, men gick så rakt på sak.

»Det är en ganska grannliga fråga det rör sig om. Men jag bör börja med förklaringen att jag är lord Dennis Gorisons äldste vän.» Jag stannade ett ögonblick. »Och jag har infunnit mig på hans anmodan i egenskap af — hur skall jag säga — medlare?»

En blick af ytterlig förvåning drog öfver hennes ansikte.

»Som medlare — är någon sådan af nöden?» frågade hon.

»Vi hoppas det. Se, Dennis, den stackars gossen, har talat om allt för mig. Hur han blef förälskad i er innan han for ut till kriget.»

»Har han talat om detta för er?» frågade hon helt lugnt.

»Ja. Och förrästen gaf han mig en mycket noggrann beskrifning på er», fortsatte jag med en blick på henne. »Han förklarade att ni är en förtjusande, förfinad, begäfvad ung aktris, som spelar sina roller i komedien på ett i hög grad utmärkt sätt.» Jag erinrade mig ej hans ord, men de sade säkert detsamma. »Och jag finner det i sanning högst förklarligt att han skulle blifvit kär i eder», tillade jag i en öfvertygad ton.

Hon skrattade helt lätt.

»Det ser ut som om han icke desto mindre var af annan mening numera?»

Jag gjorde mig beredd att slå det stora slaget för min väns skull.

»Det finnes dock något högre än kärlek — och det är plikt», sade jag högtidligt. Jag förklarade hvilken uppoffring han fick utstå, och talade varmt till hans försvar. Jag drog upp en rörande tafla af hans äldriga föräldrar, för hvilka hans giftermål hade så stor betydelse. Hon lyssnade tyst, med ansiktet bortvändt.

»Och den amerikanska flickan — älskar han henne?» frågade hon slutligen med undertryckt stämma.

»Älskar! Tänk er själf — en ung flicka med anlag för fetma, med gröna ögon och en gäll, skri-

(Forts. å sid. 495)

ENIGHET.

Ögonblicksbilder från tvenne af det flertal städer i landet, där demonstrationer för allmän rösträtt ägt rum.
HVAR 8 DAG wore i tillfälle att återgifva flera bilder från dessa folkrörelsens högtidligheter, men fotografierna äro hvarandra så väsentligt lika — alla verkande endast genom en öfverväldigande, af en tanke besjälad, massa demonstranter — att vi inskränkt oss till dessa tvenne ögonblicksbilder.

Amatörfoto.

MALMÖ: c:a 15,000 personer församlade på Stortorget.

Foto. Ax. Lindahl's Fotogr. affär, Sthlm.

STOCKHOLM DEN 27 APRIL: Det väldiga, välordnade tåget, i hvilket jämväl befunno sig ett 60-tal studenter, riksdagsmän, konstnärer m. fl., skider Hamngatan framåt.

I BALLONG.

Det blåser för närvarande, kan man säga, friska vindar inom luftseglingsvärlden. Santos-Dumont håller ju allt fortfarande på med sina experiment beträffande ett styrbart luftskepp och tyckes verkligen ha kommit målet ett stycke närmare, än någon före honom. Men problemet är dock ännu icke löst. Först när ett luftskepp, en verklig maskin, med 20 å 30 meters fart pr sek., blifvit konstrueradt, kan människan, oberoende af vinden, röra sig i rymden. Tager man ballongen med i räkningen, såsom Santos-Dumont m. fl. gjort, kan man däremot aldrig erhålla en i alla väder styrbar farkost, ty ballongen motståndsyta mot vindtrycket blir alltid så stor, att maskinkraften icke räcker till att drifva fram den med tillräcklig hastighet. Därför måste man afstå från ballongen, om man vill åstadkomma ett verkligt luftskepp.

Men luftballongen i och för sig kan vara mycket bra, och luftseglingskonsten är för närvarande som sagt, stadd i lifligt uppsving, icke minst i vårt fädernesland. Detta kommer sig af, att luftballongen blifvit ett värdefullt hjälpmedel i vetenskapens tjänst. Vetenskapen hyser på goda skäl vissa förhoppningar om att medels luftballongens tillhjälp komma till visshet i flere viktiga frågor. Hvad som icke minst bidragit till att stadga dessa förhoppningar är, att man lyckats åstadkomma små ballonger, som utan någon besättning gå upp i luften till afstånd, där människan icke skulle kunna lefva, och medföra sjä fregistrerande meteorologiska och fysikaliska instrument för mätning af temperatur, fuktighet, lufttryck, strålning o. s. v. Naturligtvis kommer äfven fotografien här till stor användning. Bland andra håller professor H. Hildebrand-son i Uppsala på med att anordna uppsändandet af dylika hallonger i Sverige, och har en okänd mecenat till detta ändamål anslagit 20,000 kr.

Man har äfven för den meteorologiska forskningen använt olika slags drakar, hvarmed man uppnått en höjd af 4,000 meter. I Stockholm ha åtskilliga lyckade försök gjorts med drakar — och hade HVAR 8 DAG på sin tid (No: 9: III) en bild, som visade drakars uppsändande å Ladugårdsgärdet. Det är också meningen att medföra drakar på de vetenskapliga hydrografiska expeditioner, som äga rum i Sverige och Norge.

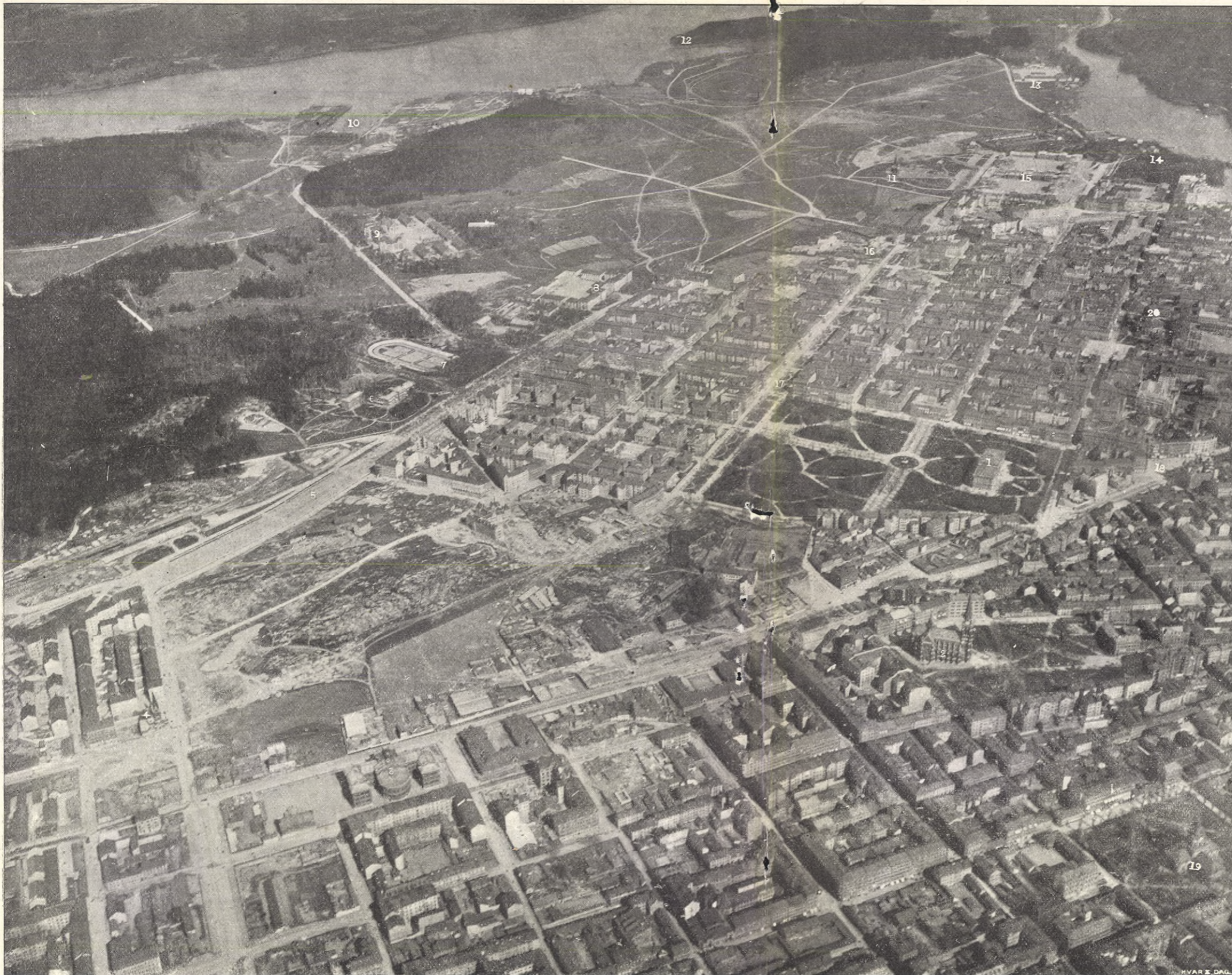
I Stockholm stiftades den 15 december 1900 Svenska aeronautiska sällskapet, bestående af vetenskapsmän, militärer, ingenjörer, fotografer m. fl. personer. Detta sällskap vill arbeta för, att äfven Sverige skall intaga sin plats på ballongundersökningarnes område.

Sällskapet söker sålunda att få till stånd en frivillig ballongkår, afsedd att vid ofred ställas till krigsstyrelsens förfogande. Under de senare åren ha, som bekant, de moderna arméerna skaffat sig särskilda ballongkårer, då man naturligtvis på de höjder, hvartill man kan komma med ballongernas tillhjälp, sättes i stånd att öfverskåda fiendens och sina egna truppers manövrer. Denna svenska ballongkår, sammansatt af för saken intresserade och lämpliga personer, idel frivilliga skulle i fredstid tjäna vetenskapen. Genom internationell öfverenskommelse företages nämligen numera en gång i månaden samtidiga ballongfärder från Paris, Berlin, München, Wien, Warschau och Petersburg, hvilka färder i regeln företagas med militärballonger. Observationerna, som utföras på dessa luftresor, få desto större värde, ju flere platserna äro, från hvilka ballongfärderna ställas, i det att resultaten sedan jämföras i en gemensam byrå. Det vore nu meningen, att också Sverige skulle deltaga i dessa upptäcktsresor.

Men för att Svenska aeronautiska sällskapet skall kunna gå i land med sitt dubbla syftemål, behöfver det allmänhetens understöd, och sällskapet har nyligen utfärdat ett upprop till allmänheten, om att denna skall gifva sällskapet sitt stöd. Uppropet var undertecknad af dr Nils Ekholm, sällskapets ordförande, generalmajor Centervall, öfverstarne Sylvander och Bergman, m. fl. personer. En af undertecknade var HVAR 8 DAGS fotograf, hr O. Halldin, innehafvare af Axel Lindahls fotografaffär i Stockholm, och vi äro härmed i tillfälle att lämna en bild, som tagits af honom vid en ballonguppstigning.

Då det bör vara nog så intressant att finna sig tillrätta på planen, ha vi angifvit några bemärkta punkter, sålunda numererade

1. Kungl. Biblioteket, (Humlegården).	11. Gustaf Adolfskyrkan.
2. Johannes kyrka.	12. Lidingsbro världshus.
3. Realläroverket.	13. Kavalleri etabl.
4. Katolska Apost. kyrkan.	14. Skogsinstitutet.
5. Vallhallavägen.	15. Svea & Göta Lifg. kaserner.
6. Sofiahemmet.	16. Veterinärinstitutet.
7. Idrottsparken.	17. Karlavägen.
8. Svea Artilleri kasern.	18. Stureplan.
9. Lifg. till häst kasern.	19. Adolf Fredr. kyrka.
10. Värtahamnen.	20. Östermalms kyrka.

STORHÄRTIGEN OCH STORHÄRTIGINNAN AF BADEN.

EFTER ETT I DESSA DAGAR, MED ANLEDNING AF STORHÄRTIGENS 50-ÅRSREGERINGSJUBILEUM, TAGET FOTOGRAFI.

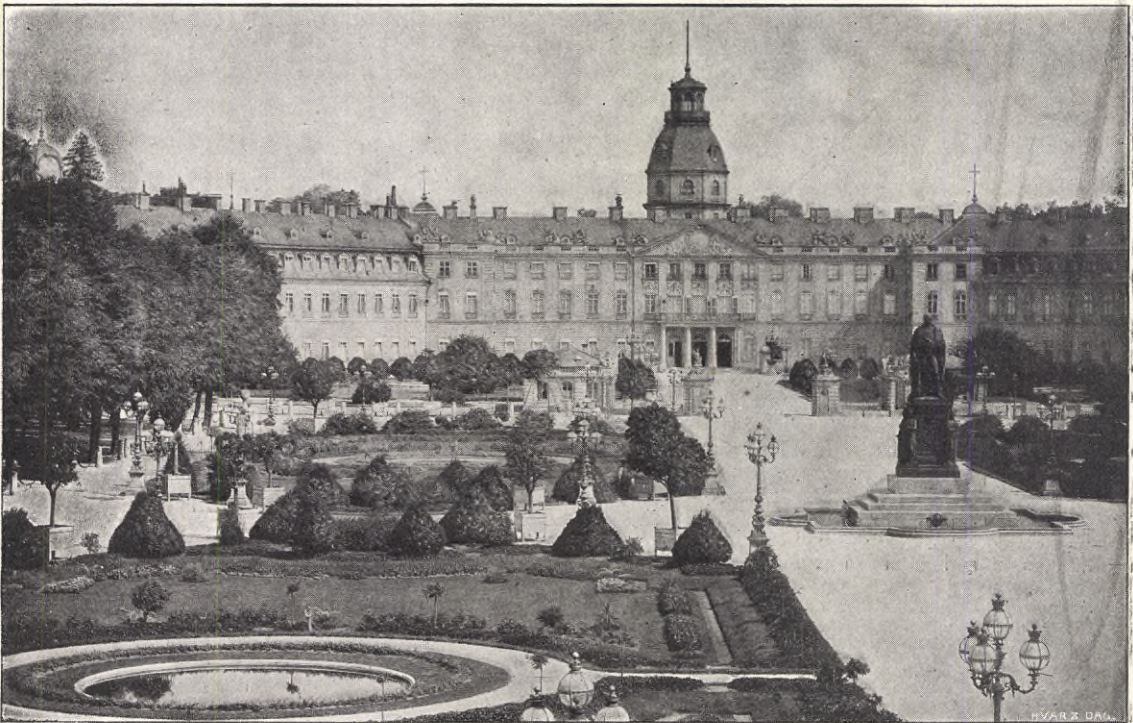
STORHÄRTIGENS AF BADEN REGERINGSJUBILEUM

I dessa dagar har Baden och framförallt huvudstaden Karlsruhe med stora fästligheter firat sin storhärtings, vår kronprinsessas faders, femtioårs-jubileum. Fästligheterna, som länge förberedts, hafva ägt rum i närvaro af en mängd furstligheter, som för ändamålet infunnit sig i Badens residensstad, däribland kejsar Wilhelm.

Storhärtingen Friedrich öfvertog den 24 april 1852 regeringen efter sin fader, storhärting Leopold. Kort förut hade storhärtingdömet varit utsatt för revolutionsstormarne, som i Baden trängde djupare än

äro oupplösligen förenade under det båda skyddabaneret af en i ord och handling helgad förbättring.

Genom att hylla sådana grundsatser återställde han den rubbade enigheten inom landet. Och genom sin vishet bidrog han äfven till fullbordandet af ett annat, ännu större enighetsverk: sammanslutningen i det nya tyska riket. Tidigare än någon annan af de många tyska suveränerna hade han omfattat tanken på bildningen af ett enigt Tyskland under Preussens ledning. Endast mycket mot-

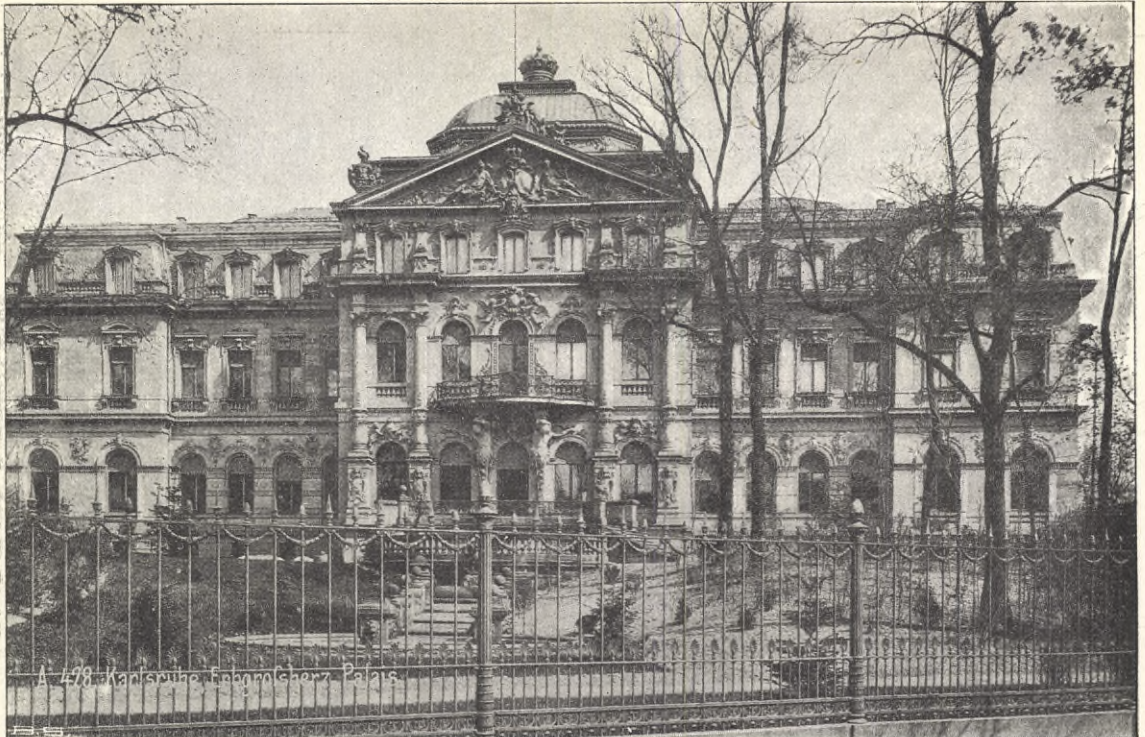
Efter fotografi.

KARLSRUHE: Storhärtingliga slottet med slottsplanen.

i något annat af de tyska landen och till och med förde till upprorsrörelser bland trupperna. Det var sålunda under mycket bekymmersamma förhållanden som den nye storhärtingen började sin regering. Genom klokhet och insikt i folkrorelsernas väsen bidrog han emellertid kraftigt till att leda landet in på lugna utvecklingsvägar. Han har, säges det nu öfverallt i den tyska prässen, för sig och sitt land löst problemet: att vara en strängt konstitutionell monark utan att därvid sjunka ner till ett personlighetslöst schema. Det är storhärting Friedrich som en gång yttrat: det finnes ingen motsats mellan fursterätt och folk rätt. Furste och folk

villigt fogade storhärtingen sig 1866 i ständernas beslut att genomdrifva krigsförklaringen mot Preussen. Redan tre år förut gjorde han på furstedagen i Frankfurt stark opposition mot den habsburgska politiken. Och då fredsslutet med Preussen kom, framställdes från såväl preussisk som bayersk sida Sydtysklands förening med Nordtyska förbundet såsom båda ländernas närmaste politiska mål.

I kriget mot Frankrike spelade Badens kontingent under general Werder sedan en icke oväsentlig roll. Därunder var storhärtingen själf med om Strassburgs belägring och eröfring. Det var också

[KARLSRUHE: Arfstorhäftigliga palatset.

han som i Versailles utbringade den första skålen för den förste tyske kajsaren, liksom han stod i medelpunkten såsom den enande mannen i de historiska ögonblick då den författningsmässiga grundvalen till det nya tyska riket lades.

Stora äro sålunda storhäftigens förtjänster om sitt land och sin nation. Men det finnes ännu något, som gör honom så sympatisk: hans per-

sonlighet. I sin regering, sitt lyckliga äktenskap med kajsar Wilhelm I:s dotter Louise Marie, i umgänget med sitt folk såväl som i det offentliga lifvet är han ständigt samme, älskvärde, kloke, själfmedvetne men andras meningar aktande man, ingen stor men en verkligt värdig personlighet. Sina 76 år bär han med ungdomlig spänstighet.

Efter fotograf.

KARLSRUHE: Vy af staden.

(Forts. och slut fr. sid. 487)

kig röst. Älska henne — sedan han sett er!» sade jag förebrående. Jag upptäckte något som glimmade i hennes öga. »Han skall gifta sig med henne, blifva god emot henne — men älska henne — aldrig! Det är det vanliga, tarfliga utbytet af dollar mot titel, tarfligt men nödvändigt och en lifsfråga för namnet Southbrook's ära. Där har ni nu hela saken. Han har gjort sin uppoffring. Jag ber er vara generös, gör ni också en uppoffring, och låt honom återfå sina bref och vara fri!»

»Men det var en god utsikt för mig», sade hon tveksamt.

»Oh, ni har alltid utsikter; det kan ni helt enkelt ej hjälpa», sade jag ifrigt.

Hon lyfte sitt hufvud och våra ögon möttes.

»Jaså, ni tror det», sade hon lätt rodnande. Hon var förtjusande, och jag glömde mig verkligen för ett ögonblick.

»Ja, för att öfvertyga er», utropade jag, »skulle jag vilja — —»

Jag häjdade mig i tid. Hon var till den grad söt, och naturligtvis var jag nu lika kär i min förlorade gudinna som någonsin förr, men ändå störde mig den där historien om giftermålsöfvet.

»Nå, för att öfvertyga mig om hvad?» frågade hon småleende.

Jag blef feg.

»Om att innan många år gått, har ni en annan», sade jag osäkert. »Låt mig nu se att ni är generös, och återger honom friheten.» I detsamma upptäckte jag spetsen af en den allra minsta sko.

»Jag gjorde en gång mitt bästa för att hjälpa er. Vill ni icke nu revanchera er?»

Hon skrattade svagt och räckte mig sin hand.

»Nåväl, — jag lofvar att han skall ha sin fulla frihet — på hvad mig beror.»

Hennes svala, fasta lilla hand tryckte min, och jag kände hur rörelsen grep mig.

»Ni skall aldrig ångra det», utropade jag uppriktigt. »Ni skall finna en man som skall älska er ännu högre än Dennis, en som icke behöfver taga familjehänsyn, en, t. ex. som — —!»

Återigen häjdade jag mig i tid. Jag hade blickat in i hennes ögon, och de voro, som jag sagt till mrs Ventry, beundransvärda. Men så ryckte tankarne på löftesbrott-affären inpå mig.

Hon smålog och följde mig till dörren.

»Nå, sedan ni nu funnit oss, kommer ni snart igen, säg i morgon, och dricker en kopp té? Mamma vill så gärna tacka er!»

»Förtjust att få återse mrs Brenan», sade jag med ett sista ögonkast: »Färväl sålunda, tills i morgon.»

Jag formligen slet mig därifrån och gick hemåt. Det var ingen brist på tankar under vägen.

»När allt kommer omkring, så är en gudinna en gudinna, vare sig hon hojar med processer eller ej» — resonnerade jag för mig själf. »Och dessutom var det aldrig hennes afsikt. Så snart hon blifvit uppmärksamgjord på sakens verkliga innebörd, var hon ju ädelmodet själf. Förrästen kan jag väl förstå att hon var förgärd. Hvilken ung flicka som hälst skulle gjort detsamma — ja, hvilken som hälst!» upprepade jag, öfvertygad.

När jag kom hem, väntade mig ett telegram. Jag öppnade det. Det var från Dennis.

»För Guds skull, gå ej dit. Lämnade i hastigheten amerikanskans adress i stället för aktrisen. Gorison.»

Jag föll ned i en stol. Det var för mycket för mig.

»Att tänka sig att hon genast upptäckt misstaget och höll god min! Har man sett maken?»

Min gudinna var sålunda icke någon aktris som processar för att få en titel, utan en ung, skön amerikansk arftagerska. Och humorist till på köpet.

Emellertid, nu var det fråga om Dennis, som jag lofvat hjälpa så godt jag kunde. Jag försökte att samla mina tankar och fattade mitt beslut. Jag skyndade tillbaka till Westbury Mansions. Blef återigen införd samt mottagen af den unga damen, hvars ögon riktigt tindrade af skälmskhet.

»Åh, det är ju ett förfärligt misstag, började jag, framvisande Dennis telegram. »Ni förstår, han var rädd att hans mor skulle se när han lämnade mig adressen», försökte jag mig på att förklara.

»Jag tyckte också att det var »något gale!» med hela saken», sade hon, anläggande den bredaste amerikanska dialekt. — Så fortfor hon: »Jag är ledsen att inte kunna stå till tjänst med de gröna ögonen och och de andra små älskliga egenskaperna, ni tillade mig.»

»Var barmhärtig!» bönföll jag ödmjukt. Det blef en paus. »Jag undrar hvad ni nu ämnar göra?» Hon skrattade igen.

»Hvad jag redan har gjort», rättade hon. »Jag har hållit mitt ord. Så snart ni lämnat mig, skref jag till honom, och har anledning tro att han icke kommer att uppsöka mig vidare», tillade hon med eftertryck.

Hon var sålunda en beslutsam gudinna.

»Och detta har ni gjort?» utropade jag.

Hon endast nickade småleende.

»Ja. Jag har aldrig varit svag för det där tarfliga utbytet af dollar mot titel!» sade hon lugnt.

»Jag tror jag har blifvit klassiker, så ofta som jag citeras», mumlade jag. Och så såg jag på henne.

»Finns det absolut icke någon hjälp för honom?» sade jag, med ett försök att behärska min rörelse.

Hon skakade hufvudet afgörande.

»Nej; aktrishistorien har bestämt mig. Och jag tror att jag aldrig, som ni sade, skall ångra det. Jag måste nu tåligt invänta den där andre», sade hon med konstladt allvar.

Det uppstod en paus. Därefter vände hon sitt hufvud och våra ögon möttes.

»Vet ni hvad», utbrast jag plötsligen, »jag tror att 'den andre' redan har begifvit sig af på resan?»

»Resan?» frågade hon.

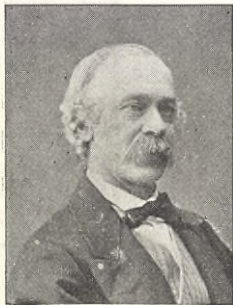
»Ja, den resan började i La Turbie — för tre månader sedan», stammade jag fram.

Som ett prof å den renaste, svartaste otacksamhet, ville jag verkligen berätta, denna för lord Dennis Gorison ledsamma historia. Han brukade beteckna mig som en »plump idiot» och har förklarar att han icke skulle taga hårdt vid sig om han aldrig fick se mig mera.

Och för lady Soutbrook är jag endast luft. Men hvad bryr jag mig om det. Jag har funnit min gudinna och härom afton hviskade hon till mig helt sakta, att jag kunde få rå om henne helt och hållet. Och då frågar jag — hvad är allt annat värdt däremot.

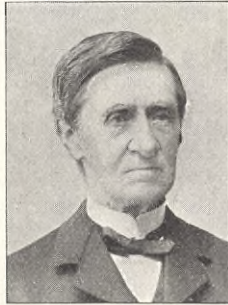
(SLUT.)

VECKANS : PORTRÄTT:

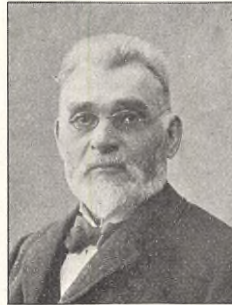
H. J. LAGERLÖF.

Förre godsägaren i Arv ka *Hjalmar Lagerlöf* inleddes den 20 april i sitt 80:de år. Med anledning där af har L. till Kallstad donerat ett betydande belopp. Den rikliga tillgifvaren uppvaktades på heder såväl af stadsfullmäktige samt en hel del enskilda.

C. F. BRÜDIGAM.

70 år fyllde den 22 april bankdirektören i Skånes Enskilda Bank i Ystad, *Carl Fredrik Brüdigam*. B. är även styrelseledamot i Ystads Sparbank, samt sedan flera år stadsfullmäktig. Den allmänt älskade mannen uppvaktades på födelsedagen af bankernas personal m. fl.

G. LUNDIN.

70 år fyllde den 2 maj innehafvaren af Lundsrenska boktryckeriet i Jönköping, boktryckeriet *Gustaf Lundin*. L. är sedan 1888 stadsfullmäktig. Den allmänt älskade mannen var på sin hedersdag föremål för storartad hyllning.

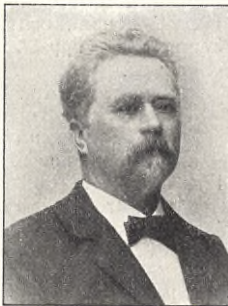
L. J. WERSANDER.

65 år fyllde den 18 april bankdirektören, fil. dr. *Lars Johan Wersander* i Vänersborg. W. blef 1862 fil. dr. och samma år afstignad från hvilken beaktad sig han 1877 tog afsked, utnämndes 1876 till direktör i enskilda banken i Vänersborg och blef 1883 ordförande i dess styrelse.

N. A. HULTMAN.

Den neta landet och äfven i utlandet känd eskornetvitusen, fanjunkaren *N. A. Hultman* fyllde den 24 april 60 år. I sin företagligt olika konsertturnéer i utlandet och öfverallt vunnit det största erkännande för sin framstående skicklighet. Vänslig och gladlynt har han en otalig vänkrets, hvilken på hedersdagen uppvaktade den gamle veteranen.

C. J. BOSTRÖM.

60 år fyllde den 20 april stads-läkaren i Sölvesborg, doktor *Carl Johan B. Ström*. B. blef 1833 student, med kand. 1842 samt med. lic. 1875. 1876 utnämndes han till sin nuvarande befattning.

A. WALLBERG.

60 år fyllde den 16 april en af Halmstads mest betydande män, direktören för bolaget Slottsmöllan, fabrikschef *Alfred Wallberg*. W. som är stadsfullmäktig i anseende dessutom en hel del andra förtroendeuppdrag.

M. DAVIDSON.

Den 20 april fyllde innehafvaren af Hasselbacken vid Stockholm hr *Magnus Davidson* 60 år. Den särdeles populära mannen var gifvetvis föremål för lika uppriktigt som mångartad hyllning i hvilken var innefattad ett tack för all glädje och tröst i det specifikt stockholmska etablissemangt beredd både hufvudstadsborna och resande.

A. P. BJÖRKMAN.

Den 15 april fyllde fördelningsläkaren vid kongl. fältläkarskårens reserv, lasarettsläkaren doktor *Anders Peter Björkman* i Luleå 60 år. B. hyades under dagens lopp af kamrater och vänner.

A. W. LUTHANDER.

55 år fyllde den 21 april kaptenen i armén, direktören vid lussfansestiftelsen i Malmö, *Adolf Waste Luthander*. L. som erhöill sin första officers-tullmakt 1866, har sedan 1875 tjänstgjort vid fångvärdn.

A. M. LILLIECREUTZ.

Den 22 april fyllde ägaren af Ämnens bruk, löjtnanten i kongl. Kavalleri-grenad. regementets reserv, friherre *Adolf Magnus Lilliecreutz* 60 år. L. är mycket anlitad, både kommunalt och enskildt.

K. LING.

Chefen för Göteborgs Vaddfabrik, ingenjör *Kristian Ling* fyllde den 22 april 60 år. L. är den ende kvarlevande af talet af det för 23 år sedan bildade Smålands Gillet i Göteborg och var han på sin hufvudsak föremål för lifliga hyllningar af talrika vänner.

GALLERI

H. E. M. BOHMAN.

50 År fyllde den 22 april justitierådet *H. E. M. Bohman*, hvilken framstående jurist äfven är verksam i filantropist händelse. B. var på födelsedagen för mål för mycken hyllning från olika håll.

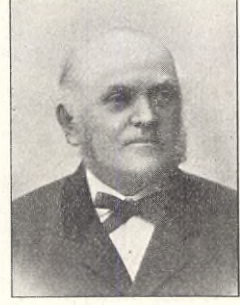
FR. TH. L. ÅSBRINK.

Den 1 maj tillträdde Gäfles pastorat af kontraktsprosten och kyrkoherden i Arboga, v. o. kungl. hofpred *Fr. Theod. L. Åsbrink*. Född 18.9 i Gäfles, där fadern då var lärare, är den nye kyrkoherden redan från barndomsåren fäst vid det sau hälle, dit han nu flyttat som församlingsherde.

H. BRATT.

50 År fyllde den 2 dennes stationsinspektoren vid statens järnvagnar *Hugo Bratt*, som samtidigt kunde fira sitt 25 årsjubel. Om som tjänsteman vid statsbanorna på födelsedagen gafs till 50 åringens ära middag, hvarest B. höll en tal och skälde så väl för sin verksamhet såsom tjänsteman som för sina egenskaper såsom enskild person.

G. WESSBERG.

Den 23 april ingick f. rotemannen *G. Wessberg* i sitt 75:e år. W. kunde — då ha för några år sedan tog afsked såsom roteman hvilken befattning han innehaft sedan 1874 — blicka tillbaka på en nära 50-årig verksamhet i Stockholm.

O. F. NORLANDER. †

Förre kaptenen vid Bohusläns regemente *Oscar Fredrik Norlander* afled i Göteborg den 26 april i en ålder af 60 år. N. blef officer 1865 samt tog afsked 1885. Han sörjes närmast af maka och barn.

J. BJÖRKLUND. †

Den 17 april afled i Umeå grosshandlare *Johan Björklund*, född 1841. Han var sedan 1870 stadsutlämning samt innehade en hel del kommunala och enskilda öfverend uppgifter. Rättfärdig och anspråkslös till sitt väsende, sörjes han närmast af maka och barn.

A. W. SUNDBLAD. †

Den 17 april afled i Stockholm inneha'va en af apoteket Lejonet i Uppsala, *Adolf Wilhelm Sundblad*, 65 år gammal. S. erhöi 1874 personligt privilegium å apoteket Lejonet i Uppsala samt å medicamentföräret i Alfkarleå. Han sörjes närmast af maka och barn.

C. G. SÄRNSTRÖM. †

Den 19 april afled i Stockholm lektorn vid Tekniska högskolan *Carl Gustaf Särnström* 64 år gammal. S. utnämndes 1882 till lektor i metallurgi och hyttkonst vid Tekniska högskolan. Han sörjes närmast af söner.

C. E. BERGMAN. †

Förre delägaren i aktiebolaget *Bergman-Hummel & Co* i Nordmark, disponeraren *Carl Emanuel Bergman* afled den 10 april i en ålder af 50 år. B., som innehade en mängd förtroendeuppdrag, sörjes förutom af närmaste af en talrik vänkrets.

P. R. BERGSTRÖM. †

Den 21 april afled i huvudstaden kom eraren *Peter Rikhold Bergström*, värd för sin redlighet och sitt vänskaps väsen. B. sörjes närmast af maka och son.

A. B. E. CEDERSTEDT. †

Den 16 april afled, blott 49 år gammal, *Albert Birger Edvard Cederstedt*, innehafvare af en läderaffär i Stockholm. C. var på grund af sin vackra tenor mycket uppburen i ordensällskap, särskild inom Par Bricoll. Han sörjes närmast af maka och barn.

P. J. MAGNUSSON. †

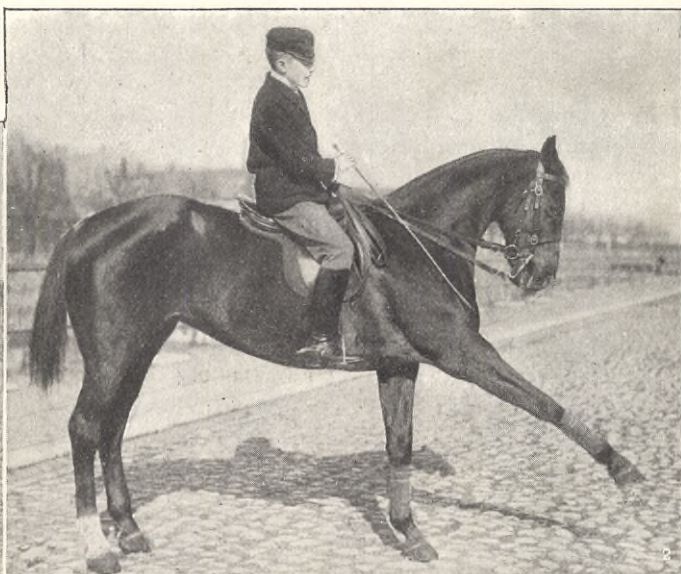
Den 14 april afled i huvudstaden vakmästaren vid stora sällskapet *Pehr Johan Magnusson*, i en ålder af 68 år. Den tidlone, känd i vida kretsar, hade sedan 1875 på ett nitiskt sätt ombänderhaft sin plats vid huvudstadens största klubb.

HURTIG UNGDOM.

Efter fotografier af Axel Sjöberg, Malmö.

MEMLEMMAR AF RIDKLUBBEN »HIPPOS» I MALMÖ VID UPPVISNINGEN.

• *Hippos* • är namnet på en ridklubb, som för två år sedan bildades af några skolynglingar i Malmö, men som nu räknar ett tjugotal aktiva medlemmar. Nyligen hade klubben anordnat en ryttafest i ridhuset i Malmö, hvilken var mycket talrikt besökt. Det omväxlande programmet utfördes förträffligt och vittnade om såväl ynglingarnas eget intresse för saken som om skicklighet hos instruktören, löjtnanten frih. N. Djurklou. Dyliga ynglingaföreningar till utövande af sund och praktisk sport äro så långt från att sakna betydelse att de fastmera äro väl värda af all uppmuntran.

1. SKÖLRIDT. 2. VOLTIGE. 3. TANDEMRIDT.